

УДК 343.851

ДО ПИТАННЯ УДОСКОНАЛЕННЯ СИСТЕМИ СУБ'ЄКТІВ ІНІЦІУВАННЯ РОЗРОБЛЕННЯ ДЕРЖАВНИХ ЦІЛЮВИХ ПРОГРАМ З ПРОТИДІЇ ЗЛОЧИННОСТІ В УКРАЇНІ

Олексій ТИТАРЕНКО,

кандидат юридичних наук, доцент,
докторант Харківського національного університету внутрішніх справ

АНОТАЦІЯ

У статті здійснено аналіз сучасного стану функціонування системи суб'єктів ініціювання розробки державних програмних документів з протидії злочинності. Результати дослідження показали наявність певних прогалин в нормативно-правовій регламентації функціонування такої системи, зокрема, в Законі України «Про державні цільові програми» (2004). Встановлено необґрунтовану відсутність в Законі України «Про державні цільові програми» (2004) таких суб'єктів ініціювання розробки програм з протидії злочинності, як Президент України та Рада національної безпеки і оборони України. Зроблено висновок про можливість віднесення до системи суб'єктів ініціювання програмних документів громадськості. Запропоновано низку пропозицій, спрямованих на удосконалення нормативно-правового врегулювання функціонування такої системи суб'єктів, що в подальшому забезпечить своєчасність та динамічність розробки програмних документів, які спрямовані на реалізацію державної політики в сфері протидії злочинності.

Ключові слова: протидія злочинності, програма протидії злочинності, система суб'єктів ініціювання програм.

ON THE QUESTION OF IMPROVING THE SYSTEM OF SUBJECTS OF INITIATING THE DEVELOPMENT OF STATE-TARGETED CRIME COUNTERACTION PROGRAMS IN UKRAINE

Oleksii TYTARENKO,

PhD in Law, Associate Professor, Doctoral Student
of Kharkiv National University of Internal Affairs

SUMMARY

The article analyzes the current state of functioning of the system of subjects initiating the development of state policy documents on counteraction crime. The results of the research showed the presence of certain gaps in the regulatory framework for the functioning of such a system, in particular, in the Law of Ukraine "On State Targeted Programs" (2004). The unreasonable absence of such subjects of initiating the development of anti-crime programs as the President of Ukraine and the Council of National Security and Defense of Ukraine in the Law of Ukraine "On State Targeted Programs" (2004) has been established. The conclusion is made about the possibility of attributing to the system of subjects of initiation of program documents also the public. Formulated proposals aimed at improving the legal regulation of the functioning of such a system of subjects, which will ensure in the future the timeliness and dynamism of the development of program documents aimed at implementing the state policy in the sphere of counteraction crime.

Key words: crime counteraction, crime counteraction program, system of subjects of program initiation.

Постановка проблеми. Сучасний стан процесу ініціювання розробки, ухвалення та реалізації програмних документів у сфері протидії злочинності в Україні характеризується відсутністю ефективної системи їх наукового, правового та організаційного забезпечення, що призводить до проблем комплексного розвитку та функціонування програмних управлінських рішень та впливає на ефективність реалізації державної політики в цій сфері.

Одним з важливих питань, що стосується розроблення державних програм протидії злочинності в Україні, є питання системи суб'єктів, які мають право ініціювати цей процес та в подальшому забезпечують розробку відповідного програмного документу.

Актуальність теми дослідження. Зазначимо, що в Україні вже тривалий час (з 2011 року) державна цільова програма з протидії злочинності залишається не розробленою. Незважаючи на наявні наукові розробки та окремі галузеві державні програми переважно соціального впливу на окремі види злочинності, вони не охоплюють повною мірою ті сфери, які найбільш уражені злочинністю та характеризуються відсутністю системного підходу до їх формування.

Стан дослідження. Питання формування політики протидії злочинності, розроблення стратегії та програмування протидії злочинності як на державному, так і на регіональному рівнях приділяли увагу в своїх працях такі вітчизняні вчені, як А.М. Бабенко, О.М. Бандурка, В.І. Борисов, В.С. Батиргарєєва, В.В. Голіна, Л.М. Давиденко, І.М. Даньшин, О.М. Джужа, А.П. Закалюк, А.Ф. Зелінський, О.Г. Кальман, М.М. Ключев, В.В. Коваленко, М.В. Костицький, М.Г. Колодязний, О.М. Костенко, О.Г. Кулик, О.М. Литвак, О.М. Литвинов, С.Ю. Лукашевич, П.П. Михайленко, С.А. Мозоль, В.В. Сташич, В.Я. Тацій, В.О. Туляков, В.І. Шахун та інші. Проте питання щодо суб'єктів ініціювання розробки програмних документів залишається мало дослідженим.

Метою і завданням статті є визначення сучасного стану функціонування системи суб'єктів ініціювання розробки державних програмних документів з протидії злочинності та формування пропозицій щодо її вдосконалення задля забезпечення своєчасності та динамічності розробки вказаних програмних документів, які спрямовані на реалізацію державної політики в сфері протидії злочинності.

Виклад основного матеріалу. Аналіз державних програм протидії злочинності в Україні, які діяли в період з 1993 по 2010 роки, показав, що головним ініціатором та розробником таких програм виступало МВС України. Надалі пропонуємо в межах чинного законодавства проаналізувати компетенції відповідних суб'єктів щодо даного питання, виявити певні особливості, недоліки та сформулювати пропозиції щодо покращення цієї роботи.

Базові вимоги щодо ініціювання та розробки державних цільових програм, в тому числі і правоохоронних, до яких належить і державна програма протидії злочинності в Україні на певний період, визначені Законом України «Про державні цільові програми» (далі – Закон) [1]. Згідно зі ст. 6 Закону ініціаторами розробки державних цільових програм, в тому числі і правоохоронних, можуть виступати, зокрема: Кабінет Міністрів України^{1*} (КМУ), центральні органи виконавчої влади (ЦОВВ), Національна академія наук України (НАНУ), обласні державні адміністрації (ОДА). В ст. 8 Закону можна знайти конкретизацію того, хто може виступати державним замовником (суб'єкт, який здійснює загальне керівництво і контроль за розробкою державної цільової програми та виконанням її заходів і завдань) державних цільових програм, в тому числі і правоохоронних, а саме такими суб'єктами можуть виступати – ЦОВВ, ОДА. Проте, що стосується державної програми протидії злочинності в Україні, то потрібна певна конкретизація, враховуючи компетенцію кожного з ЦОВВ у відповідній сфері. Звичайно, наприклад, що Міністерство охорони здоров'я України (МОЗ України), Міністерство соціальної політики України (Мінсоцполітики) не будуть ініціювати та виступати державним замовником державної програми протидії злочинності в Україні. Проте, що стосується питань профілактики наркоманії та протидії правопорушенням в сфері незаконного обігу наркотиків, то цілком логічним є те, що ініціатором та замовником таких програм може виступити саме МОЗ України. Стотно профілактики домашнього насильства та протидії торгівлі людьми – ініціатором та замовником може виступати Мінсоцполітики.

Проведений аналіз положень про діяльність ЦОВВ^{2**} дає чітке розуміння, що одним з основних ініціаторів (замовником) та розробником державної програми протидії в Україні виступає саме МВС України. Так, п. 5 ч. 4 Положення про Міністерство внутрішніх справ України передбачено, що МВС України розробляє проекти державних програм з питань забезпечення публічної безпеки і порядку, протидії злочинності, безпеки дорожнього руху, охорони державного кордону, захисту об'єктів і територій на випадок виникнення надзвичайних ситуацій, а також з питань міграції [2]. Безумовно інші ЦОВВ хоча і безпосередньо не ініціюють формування даної програми, але мають право надавати свої пропозиції до неї.

У системі МВС України створена та функціонує Національна поліція України (далі – НПУ), яка є центральним органом виконавчої влади, чия діяльність координується МВС України. Відповідно до Положення про НПУ до його компетенції також належить ініціювання та надання відповідних пропозицій щодо розробки програмних документів в сфері протидії злочинності та забезпечення публічної безпеки та порядку через МВС України [3].

^{1*} Відповідно до п.4 та п.7 ст.116 Конституції України на Кабінет Міністрів України покладається обов'язок щодо розробки і здійснення загальнодержавних програм економічного, науково-технічного, соціального і культурного розвитку), а також здійснення заходів щодо забезпечення обороноздатності і національної безпеки України, громадського порядку, боротьби зі злочинністю.

^{2**} Станом на квітень 2019 року в системі ЦОВВ функціонують: 19 міністерств, 21 державна служба, 14 державних агентств, 4 державні інспекції, 7 ЦОВВ зі спеціальним статусом, 4 – інші ЦОВВ (серед яких НПУ).

Вивчення питання щодо діяльності головних ініціаторів та розробників програмних документів з протидії злочинності в сучасних умовах, зокрема, МВС України та НПУ, шляхом аналізу доступної інформації, розміщеної на офіційних вебсайтах даних ЦОВВ, показує не оптимістичні перспективи в даному напрямку. Задля підтвердження нашого припущення з питання перспективи розроблення МВС України та НПУ в 2019 році нової комплексної державної цільової програми з протидії злочинності нами було зроблено відповідний запит до КМУ, на який було отримано відповідь від НПУ [4]. У відповіді зазначалось, що відповідно до п. 12 Постанови Кабінету Міністрів України від 11 жовтня 2016 року № 710 «Про ефективне використання державних коштів» (далі – Постанова) [5] підготовку проектів нових державних цільових програм або внесення змін до затверджених цільових програм, що потребують додаткового фінансування з державного бюджету, припинено, а Концепція державної цільової програми з протидії злочинності не розроблялась. Аналіз положень п. 12 Постанови показав, що за винятком окремих соціальних та екологічних програм, розробка інших державних цільових програм в Україні поки не передбачається. Такий стан зумовлений низкою чинників, одним з яких є перебування України в стані надання відсічі збройній агресії Російської Федерації на Сході України, а також значна залежність розвитку економіки країни від траншів Міжнародного валютного фонду та наявний значний валовий зовнішній борг країни, який на 31 березня 2019 року становив 114,4 млрд дол. і з 2017 року повільно зменшується (116,5 млрд дол.) [6].

Проте, на нашу думку, скорочення державних видатків на програмування протидії злочинності не є виправданим, а відсутність на державному рівні стратегічних документів з протидії злочинності не відповідає міжнародним та європейським стандартам в цій сфері.

Наступним суб'єктом, який, хоча це і не визначено в Законі (ст. 6), має відповідні повноваження, є Рада національної безпеки і оборони України (РНБОУ). Проведений нами аналіз повноважень РНБОУ, визначених Законом України «Про Раду національної безпеки і оборони України» (далі – Закон про РНБОУ), показав, що ст. 4 до компетенції даного суб'єкта, крім іншого, відносить прийняття рішень щодо проектів державних програм, доктрин, законів України, указів Президента України, інших нормативних актів та документів з питань національної безпеки і оборони. Також п. 8 ст. 4 Закону про РНБОУ передбачено, що даний суб'єкт координує і контролює діяльність органів виконавчої влади з протидії корупції, забезпечення громадської безпеки та боротьби зі злочинністю з питань національної безпеки і оборони [7].

Саме цей суб'єкт, на нашу думку, задає окрему тональність у необхідності розробки та вдосконалення правоохоронних програм, в тому числі і державних програм з протидії злочинності. Зазвичай це відображається в його рішеннях, які містять відповідні завдання для КМУ як головного суб'єкту з розробки державних цільових програм. Зазначимо, що найбільш активно питання з розробки та реалізації програмних документів з означеного нами напрямку розглядалися в 2009 році та 2014–2018 роках. Як приклад можна навести рішення РНБОУ від 11 вересня 2009 року «Про стан злочинності у державі та координацію діяльності органів державної влади у протидії злочинним проявам та корупції» [8], в якому наголошувалося на неефективності протидії злочинності в країні, на необхідності прийняття довгострокових державних програм, зокрема, Концепцію державної програми профілактики правопорушень на 2010–2015 роки, а також на розробці КМУ законопроектів «Про основи державної політики щодо протидії

злочинності», «Про профілактику злочинів та інших правопорушень» та «Про кримінологічну експертизу проєктів нормативно-правових актів». Але це рішення РНБОУ в своїй більшості так і не було виконано, що свідчило про кризу в прийнятті та реалізації державних управлінських рішень.

Також є важливими й інші рішення РНБОУ, якими визначався оновлений вектор в питаннях протидії злочинності та забезпечення публічної безпеки в сучасних умовах, зокрема, це такі рішення РНБОУ: Про Стратегію національної безпеки України від 6 травня 2015 року, Про заходи щодо посилення боротьби зі злочинністю в Україні від 6 травня 2015 року, Про Доктрину інформаційної безпеки України від 29 грудня 2016 року, Про невідкладні заходи з нейтралізації загроз національній безпеці у сфері міграційної політики від 1 березня 2018 року [9–12]. В цих документах головний акцент робиться на посиленні протидії організованій злочинності, діяльності незаконних збройних формувань, тероризму, нелегальній міграції, кіберзлочинності, торгівлі людьми, незаконному обігу зброї. Такий підхід зумовлений перебуванням України в стані надання відсічі і стримування збройної агресії Російської Федерації у Донецькій та Луганській областях.

Відповідно до Конституції України діяльність РНБОУ напряму пов'язана з діяльністю Президента України. Саме указами Президента України вводяться в дію всі рішення РНБОУ. Проте Президент України має повноваження щодо ініціювання розгляду відповідних питань, в тому числі і в сфері протидії злочинності на засіданнях РНБОУ, а також давати відповідні доручення КМУ щодо розробки відповідних державних програмних документів, в тому числі і в досліджуваній нами сфері.

Зазначимо, що після проведення навесні 2019 виборів Президента України новообраний глава держави тільки впродовж червня – липня 2019 року видав два укази, які стосуються окремих питань протидії злочинності. Фактично ці документи визначають певні пріоритети в цій сфері на найближчі п'ять років та є базою для формування окремих державних програмних документів. Зокрема, це стосується наступних указів Президента України:

1. Про заходи щодо протидії контрабанді та корупції під час митного оформлення товарів від 9 липня 2019 року № 505/2019 [13].

2. Про заходи щодо протидії рейдерству від 22 липня 2019 року № 542/2019 [14].

Перший документ представляє науковий та практичний інтерес для ініціювання розробки відповідних державних програмних документів в сфері протидії злочинності, висловлює позицію щодо необхідності розгляду проєкту програми боротьби з контрабандою і корупцією під час митного оформлення товарів. Але така ініціатива адресована не напряму до КМУ, а до РНБОУ через необхідність утворення Міжвідомчої комісії з питань боротьби з контрабандою та корупцією на митниці, яка буде розробляти та вносити на розгляд до РНБОУ проєкт цієї програми. Якщо в перспективі буде прийняте рішення РНБОУ про ухвалення проєкту такої програми, яке буде введено в дію указом Президента України, воно буде обов'язковим для виконання КМУ, який в кінцевому підсумку затверджує такі програми відповідно до вимог Закону України «Про державні цільові програми» (2004).

Аналіз ст. 6 Закону України «Про державні цільові програми» (2004) показує, що такі суб'єкти ініціювання розробки державних цільових програм, як Президент України та РНБОУ, в Законі не визначені. Ця прогалина повинна бути усунена шляхом внесення відповідних змін з урахуванням положень Конституції України та Закону України «Про Раду національної безпеки і оборони України» (1998).

Щодо другого документу, то КМУ встановлено термін до жовтня 2019 року розробити та внести до ВРУ проєкт закону України, спрямований на посилення гарантій захисту державою речових прав на нерухоме майно та їх обтяжень, захисту прав засновників (учасників) юридичних осіб та протидію рейдерству, який, крім удосконалення окремих процедурних питань щодо функціонування Державного реєстру речових прав на нерухоме майно та Єдиного державного реєстру юридичних осіб, фізичних осіб – підприємців та громадських формувань, включатиме посилення відповідальності за порушення законодавства у цій сфері. Водночас окремий комплекс заходів з протидії рейдерству міг би знайти своє відображення в новій державній комплексній програмі з протидії злочинності.

Окремо слід звернути увагу на повноваження щодо ініціювання розробки відповідної програми та/або надання пропозицій до проєкту державної програми протидії злочинності в Україні таких суб'єктів, як Генеральна прокуратура України (ГПУ), Служба безпеки України (СБУ), Національне антикорупційне бюро України (НАБУ), які не входять до системи ЦОВВ, а також Державне бюро розслідувань (ДБР), яке віднесено до ЦОВВ зі спеціальним статусом та є новоствореним (листопад 2018 року) державним правоохоронним органом.

Щодо ГПУ, то даний суб'єкт в державних програмах протидії злочинності зазначається як один з співвиконавців заходів, які в них передбачаються. В Законі України «Про прокуратуру» (2014 року) чітко не визначається, що до повноважень даного суб'єкту належить ініціювання та розробка таких програм, а також не згадується про обов'язковість внесення пропозицій до проєкту державної програми протидії злочинності [15]. Хоча діяльність з ініціювання та надання пропозицій до проєкту програмного документу ГПУ може здійснюватись під час організації координаційної діяльності правоохоронних органів у сфері протидії злочинності, що впливає з наказу ГПУ «Про координацію діяльності правоохоронних органів у сфері протидії злочинності та корупції» від 16.01.2013 № 1/ІІІ [16] та спільного наказу ГПУ та керівників правоохоронних органів Про затвердження Положення «Про координацію діяльності правоохоронних органів по боротьбі із злочинністю та корупцією» серед завдань координації визначені від 26.04.2012 № 43/375/166/353/284/241/290/236. Проте щодо даних документів є один нюанс, вони, згідно з ч. 2 ст. 25 Закону України «Про прокуратуру» (2014), підлягають обов'язковій реєстрації у Міністерстві юстиції України. Проте станом на 2019 рік жодних з двох вищевказаних документів в Міністерстві юстиції України не зареєстрований, що ставить під сумнів їх легітимність [17, с. 158].

Наступним суб'єктом, який може брати участь у програмній діяльності в сфері протидії злочинності, є СБУ. Згідно зі ст. 1 Закону України «Про Службу безпеки України» СБУ – це державний орган спеціального призначення з правоохоронними функціями [18]. Вивчення положень цього Закону показує, що серед повноважень цього суб'єкту не визначено формування ним або участь у формуванні проєктів державних програм протидії злочинності. Хоча він на практиці надає відповідні пропозиції до програмних документів з протидії злочинності і є одним з співвиконавців (за згодою) реалізації програмних заходів.

У зв'язку з цим вбачається доцільним запропонувати та конкретизувати повноваження як СБУ, так і ГПУ з питань участі у програмуванні протидії злочинності шляхом внесення змін до законів України «Про Службу безпеки України» та «Про прокуратуру» такого змісту: «в межах своєї компетенції бере участь у формуванні та реалізації державної політики у сфері протидії злочинності, вносить

відповідні пропозиції на розгляд Кабінету Міністрів України».

Щодо НАБУ, який є самостійним державним правоохоронним органом в сфері протидії корупції, то Законом України «Про Національне антикорупційне бюро України» також чітко не передбачені його повноваження щодо участі у програмуванні протидії злочинності. Лише в ст. 8 Закону акцент робиться на надання пропозицій щодо вдосконалення законодавства з питань, що належать до його компетенції [19]. Хоча даний суб'єкт де-факто бере участь у формуванні державних програм з протидії корупції, а тому в межах своєї компетенції також може надавати відповідні пропозиції до проекту державної програми протидії злочинності та бути залучений як співвиконавець такої програми за його згодою.

Наступний новотворений правоохоронний орган, який розпочав свою роботу лише в листопаді 2018 року і представляє інтерес в нашому дослідженні, це ДБР. Згідно з Законом України «Про Державне бюро розслідувань» його віднесено до ЦОВВ зі спеціальним статусом, на відміну від суб'єктів, які ми розглядали вище. Так у п.1 ч. 1 ст. 6 цього Закону зазначено, що серед інших повноважень даного суб'єкту він має право брати участь у формуванні та реалізації державної політики у сфері протидії злочинності, вносити відповідні пропозиції на розгляд КМУ [20]. На нашу думку, це є вдала конструкція законодавчого закріплення повноважень щодо участі в програмуванні протидії злочинності для правоохоронних органів, які не виступають як ініціатори та головні розробники таких програмних документів.

Далі окремо слід розглянути повноваження щодо ініціювання державних правоохоронних програм та внесення відповідних пропозицій до їх проектів такими суб'єктами, як ОДА. Нагадаємо, що згідно зі ст. 6 Закону України «Про державні цільові програми» (2004 року) ОДА можуть виступати ініціаторами формування державних цільових програм, зокрема і правоохоронних, якщо буквально тлумачити зміст положення цієї норми. Проте в даному аспекті задля уточнення повноважень ОДА слід звернутися і до Закону України «Про місцеві державні адміністрації». Так, пп. 1 та 8 ст. 17 даного Закону до повноважень ОДА віднесено розробку проектів відповідних регіональних програм соціально-економічного розвитку, а також розробку та внесення пропозицій до проектів державних цільових програм [21]. Останнє охоплює і розробку пропозицій до проектів державних правоохоронних програм. Але як бачимо є певна неузгодженість між ст. 6 Закону України «Про державні цільові програми» та ст. 17 Закону України «Про місцеві державні адміністрації» в частині ініціювання формування проектів державних цільових програм. На нашу думку, ініціювання ОДА розробки відповідних державних правоохоронних програм має сенс, але здебільшого тоді, коли вони будуть торкатися розв'язання відповідних проблем на регіональному рівні, де необхідні зусилля держави. Як приклад можна навести Державну цільову програму відновлення та розбудови миру в Східних регіонах України (13 грудня 2017 року), в якій за окремими стратегічними компонентами передбачаються заходи соціальної профілактики злочинності [22].

Окремої уваги заслуговує і визначення можливостей інституту громадянського суспільства (зокрема, громадські організації та громадськість) щодо ініціювання та надання пропозицій до проекту державної програми протидії злочинності в Україні. Так, аналіз положень законів України «Про звернення громадян», «Про громадські об'єднання», «Про державні цільові програми» та постанов КМУ «Про забезпечення участі громадськості у формуванні та реалізації державної політики» від 3 листопада 2010 р. № 996, «Про затвердження Порядку розроблення

та виконання державних цільових програм» від 31 січня 2007 р. № 106 дає підстави стверджувати, що дані суб'єкти також активно можуть брати участь у наданні пропозицій до проекту державної програми протидії злочинності (інших правоохоронних програм) та в її обговоренні, без чітко вираженого повноваження щодо ініціювання [23–25]. Водночас вважаємо, що вказані суб'єкти в межах чинного законодавства, реалізуючи право на звернення, можуть спонукати головних розробників таких програм до необхідності ініціювання їх розроблення.

Висновки. Підсумовуючи вищенаведене, можна зробити висновок про те, що сьогодні Законом України «Про державні цільові програми» не повною мірою врегульовано функціонування системи суб'єктів з формування програмних документів з протидії злочинності та він не узгоджується з іншими законами, які регулюють діяльність окремих суб'єктів, від яких може виходити ініціатива з їх розроблення (Президент України, РНБОУ). Отже, потребує внесення відповідних змін ст. 6 Закону України «Про державні цільові програми».

Не всі суб'єкти правоохоронної діяльності, які належать до ЦОВВ, наділені повноваженнями щодо ініціювання розроблення державних програм з протидії злочинності (наприклад, ДБР). В законодавчих документах, які регламентують діяльність таких правоохоронних органів, як ГПУ, СБУ, НАБУ, не знайшло своє закріплення визначення повноважень з обов'язкової участі у формуванні відповідних державних програм.

Відповідно до чинного законодавства головними суб'єктами з повноваженнями ініціювання та розробки державних програм з протидії злочинності залишається МВС України та НПУ.

Фактично сьогодні до ініціаторів розробки проекту державної програми протидії злочинності та інших державних правоохоронних програм, з урахуванням чинного законодавства, можна віднести: Президента України, РНБОУ, КМУ, МВС України (як один з основних), інші ЦОВВ (НПУ з більшими повноваженнями, всі інші суб'єкти – в межах своєї компетенції), НАНУ та ОДА (в межах своєї компетенції), а також громадськість (через реалізацію права на звернення).

Також для чіткого закріплення функціональної системи суб'єктів, які можуть ініціювати розробку таких правоохоронних програм, вбачається обґрунтованим не тільки внесення відповідних змін до Закону України «Про державні цільові програми», а і затвердження окремого Порядку з розроблення та виконання правоохоронних державних цільових програм. Схожу ідею щодо нормативного врегулювання питання формування державних програм запобігання злочинності також висловлюють вітчизняні вчені В.В. Голіна, О.М. Литвинов, М.Й. Колодяжний, М.М. Ключев та інші.

Список використаної літератури:

1. Порядок розроблення та виконання державних цільових програм : затверджений постановою Кабінету Міністрів України від 31 січня 2007 р. № 106. URL : <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/106-2007-п> (дата звернення: 12.07.2019).
2. Про затвердження Положення про Міністерство внутрішніх справ України : постанова Кабінету Міністрів України від 28 жовтня 2015 р. № 878. URL : <https://www.kmu.gov.ua/ua/pras/248608057> (дата звернення: 12.07.2019).
3. Про затвердження Положення про Національну поліцію : постанова Кабінету Міністрів України від 28 жовтня 2015 р. № 877. URL : <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/877-2015-п> (дата звернення: 15.07.2019).
4. Лист Національної поліції України від 21.03.2019 № Т-86/25/4-2019. 3 с.

5. Про ефективне використання державних коштів : постанова КМУ від 11 жовтня 2016 року № 710 (в редакції від 12.07.2019). URL : <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/710-2016-p> (дата звернення: 14.07.2019).
6. Валовий зовнішній борг України. URL : <https://index.minfin.com.ua/ua/economy/foreigndebt/> (дата звернення: 12.07.2019).
7. Про Раду національної безпеки і оборони України : закон України від 5 березня 1998 року № 183/98-ВР (в редакції від 11.01.2019). URL: <https://zakon1.rada.gov.ua/laws/show/183/98-vr> (дата звернення: 12.07.2019).
8. Про рішення Ради національної безпеки і оборони України від 11 вересня 2009 року «Про стан злочинності у державі та координацію діяльності органів державної влади у протидії злочинним проявам та корупції» : указ Президента України від 27.10.2009 р. № 870/2009 (скасоване від 30.06.2014). URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/n0012525-09> (дата звернення: 12.07.2019).
9. Про рішення Ради національної безпеки і оборони України від 6 травня 2015 року «Про Стратегію національної безпеки України»: указ Президента України від 26.05.2015 р. № 287/2015. URL: <http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/287/2015> (дата звернення: 12.07.2019).
10. Про рішення Ради національної безпеки і оборони України від 6 травня 2015 року «Про заходи щодо посилення боротьби зі злочинністю в Україні»: указ Президента України від 16.06.2015 р. № 341/2015. URL: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/341/2015/paran5#n5> (дата звернення: 12.07.2019).
11. Про рішення Ради національної безпеки і оборони України від 1 березня 2018 року «Про невідкладні заходи з нейтралізації загроз національній безпеці у сфері міграційної політики»: указ Президента України від 17.03.2018 р. № 72/2018. URL: <http://www.rnbo.gov.ua/documents/470.html> (дата звернення: 14.07.2019).
12. Про рішення Ради національної безпеки і оборони України від 29 грудня 2016 року «Про Доктрину інформаційної безпеки України»: указ Президента України від 25.02.2017 р. № 47/2017. URL: <https://www.president.gov.ua/documents/472017-21374> (дата звернення: 14.07.2019).
13. Про заходи щодо протидії контрабанді та корупції під час митного оформлення товарів: указ Президента України від 09.07.2019 р. №505/2019 URL: <https://www.president.gov.ua/documents/5052019-27993> (дата звернення 09.07.2019).
14. Про заходи щодо протидії рейдерству: указ Президента України від 22.07.2019 р. № 542/2019. URL: <https://www.president.gov.ua/documents/5422019-28749> (дата звернення: 22.07.2019).
15. Про прокуратуру: закон України від 14.10.2014 № 1697-VII (в редакції від 28.08.2018). URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1697-18> (дата звернення: 14.07.2019).
16. Про координацію діяльності правоохоронних органів у сфері протидії злочинності та корупції : наказ Генерального прокурора України від 16.01.2013 № 1/ІІІ. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/rada/show/v0001900-13> (дата звернення: 11.07.2019).
17. Селезньов В., Курганський О. Організація роботи сучасної прокуратури України – вимоги сьогодення. *Підприємство, господарство і право*. 2017. №7. С. 157-160. URL: <http://pgp-journal.kiev.ua/archive/2017/7/34.pdf> (дата звернення: 14.07.2019).
18. Про Службу безпеки України: закон України від 25 березня 1992 року № 2229-XII. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/go/2229-12> (дата звернення: 14.07.2019).
19. Про Національне антикорупційне бюро України: закон України від 14 жовтня 2014 року № 1698-VII. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1698-18?find=1&text=%EF%F0%EE%EF%EE%7%E8%F6#w110> (дата звернення: 14.07.2019).
20. Про Державне бюро розслідувань: закон України від 12 листопада 2015 року № 794-VIII. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/794-19?find=1&text=%EF%F0%EE%EF%EE%7%E8%F6#w11> (дата звернення: 14.07.2019).
21. Про місцеві державні адміністрації : закон України від 9 квітня 1999 року № 586-XIV (в редакції від 11.01.2019). URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/586-14?> (дата звернення: 14.07.2019).
22. Державна цільова програма відновлення та розбудови миру в Східних регіонах України: затверджена постановою Кабінету Міністрів України від 13 грудня 2017 р. № 1071. URL: <https://www.kmu.gov.ua/npas/pro-zatverdzhennya-derzhavnoyi-cilov> (дата звернення: 01.02.2019).
23. Про звернення громадян: закону України від 2 жовтня 1996 року (в редакції від 11.10.2018) № 393/96-ВР. URL : <https://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/393/96-vr> (дата звернення: 14.07.2019).
24. Про громадські об'єднання : закон України від 22 березня 2012 року № 4572-VI (в редакції від 22.07.2018). URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/4572-17> (дата звернення: 14.07.2019).
25. Про забезпечення участі громадськості у формуванні та реалізації державної політики : постанова Кабінету Міністрів України від 3 листопада 2010 р. № 996 (в редакції 07.05.2019). URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/996-2010-p> (дата звернення: 14.07.2019).

ІНФОРМАЦІЯ ПРО АВТОРА

Титаренко Олексій Олексійович – кандидат юридичних наук, доцент, докторант Харківського національного університету внутрішніх справ

INFORMATION ABOUT THE AUTHOR

Tytarenko Oleksii Oleksiiovych – PhD in Law, Associate Professor, Doctoral Student of Kharkiv National University of Internal Affairs

titarenko_alexey1978@ukr.net